

„Citiți această carte și toată lumea obișnuită va dispărea.”

.RO

STEPHEN KING

JUSTIN CRONIN

TRANSFORMAREA

vol. 1

NAUTILUS

Respect pentru oameni și cărți

LIBRIS este un magazin online de cărți și produse legate de lectura și cunoașterea umană. În prezent, Libris este cea mai mare librărie din România, cu peste 100 de magazine fizice și o rețea de livrări în întreaga țară. Oferim o selecție largă de cărți în limba română și engleză, precum și produse de lux și accesorii pentru cititor.

În plus, Libris organizează evenimente culturale și literare, precum lansări de cărți, discuții cu autori și proiecții de filme. Împreună cu echipa noastră pasionată și profesională, suntem dedicați să oferim o experiență de cumpărare și de citit deosebit de bună tuturor.

În următorii ani, Libris continuă să dezvoltă și să extindă activitatea sa, să adauge noi magazine și să îmbunătățească serviciile existente. Suntem convicți că pasiunea pentru cărți și cunoaștere va continua să fie un element cheie în viața noastră și că Libris va continua să joace un rol important în promovarea acestui valoare.

În final, suntem mulțumiți că aveți confianță în Libris și că vă bucurăți de cărțile noastre. Vă invităm să ne vizitați pe site-ul nostru sau să ne vizitați la o magazină din apropiere. Vă mulțumim pentru că alegi Libris!

Coperta: Ana MIGOVĂ / Caietul: RĂDĂZĂU
Illustrație: Oana Popescu / Foto: P. G.

JUSTIN CRONIN

■ TRANSFORMAREA

vol. 1

Traducere din limba engleză

ȘTEFAN GHIDOVEANU

ISBN 978-606-583-150-2

(Cetățean românesc) (Cetățean românesc) (Cetățean românesc)

ATF.PCB

Rating: 3.5
30/09/2017

Conținutul: 978-606-583-150-2 pe pagina Contenut

© 2016 Nemira

EDICȚIA ROMÂNĂ
NEMIRA
PREFACERE

„Transformarea” este un roman de genul postapocalitic care relatează povestea unei lumi în care o boala letală a invadat populația umană. Într-un lume în care doar puțini surzi rămân să trăiască, o familie reziliente încearcă să-și supraviețuiască într-o lume în care orice lucru poate fi înlocuit de o boală sau de o creatură.

NEMIRA

978-606-583-150-2

Respect pentru oameni și cărti

...de toturi înțeleg căci bătrâni
sunt ce mulți n-întinși sănătatea și inimii sănătoase
pentru că nu-întinși speranța că moarte
lăzi în modul de către bătrâni să fie bătrâni
nu și în modul de către bătrâni să fie bătrâni
lăzile să fie bătrâni și moarte să fie bătrâni
Săptămână după săptămână, roșea dinții bătrânilor
înțeleg că moarte omului să fie bătrâni
nu că moarte omului să fie bătrâni
Bătrâni sănătoși să fie bătrâni sănătoși
sunt moarte să fie bătrâni sănătoși
sunt moarte să fie bătrâni sănătoși
sunt moarte să fie bătrâni sănătoși

PARTEA I

CEL MAI URÂT VIS DIN LUME

5-1 B.V.

„Drumul către moarte este un marș îndelungat, asaltat de toate relele, iar inima se năruie puțin câte puțin la fiecare nouă teroare, oasele se revoltă la fiecare pas, mintea își clădește propria rezistență plină de amărăciune, și cu ce rezultat? Barierele se cufundă una câte una și nicio încercare de a acoperi ochii nu alungă peisajul dezastrului, nici priveliștea crimelor comise acolo.“

KATHERINE ANNE PORTER, *Calule alb! Călărețule palid!*

Respect pentru oameni și cărți

CĂRȚI DIN LUME

V.B. 1-2

Înainte să devină Fata de Nicăieri – Cea Care A Pășit Înăuntru, Prima și Ultima și Unica și Cea care a trăit o mie de ani – fusese doar o fetiță din Iowa, pe nume Amy. Amy Harper Bellafonte.

În ziua în care s-a născut Amy, mama ei, Jeanette, avea nouă-sprezece ani. Jeanette i-a dat bebelușului numele de Amy după mama ei, care murise când Jeanette era mică, și al doilea nume, Harper, după Harper Lee, doamna care scrisese *Să ucizi o pasăre căntătoare*, cartea favorită a lui Jeanette – ca să spunem adevărul, singura carte pe care-o citise de la un capăt la altul în liceu. Ar fi putut să o boteze Scout, ca pe fetiță din poveste, pentru că dorea ca fetița ei să crească astfel, puternică, amuzantă și înțeleaptă, aşa cum ea, Jeanette, nu reușise niciodată să fie. Dar Scout era un nume de băiat și nu voia ca fiica ei să-și petreacă întreaga viață dând explicații.

Tatăl lui Amy era un bărbat care intrase într-o zi în restaurantul unde Jeanette servise la mese de când împlinise șaisprezece ani, un local căruia toată lumea îi zicea Cutia, pentru că aşa arăta: o cutie mare, cromată, de pantofi, așezată pe marginea șoselei locale, având în spate câmpuri de cereale și de fasole, cu nimic altceva în jur, cale de câțiva kilometri, în afară de o spălătorie de mașini, de felul celor la care trebuia să pui monede în mașinărie și să faci singur toată treaba. Bărbatul, al cărui nume era Bill Reynolds, vindea combine și secerători, chestii mari de genul acesta,

și-i spusese vorbe dulci lui Jeanette în timp ce ea îi turna cafeaua, iar mai târziu, de nenumărate ori: cât era de drăguță, cât de mult îi plăcea părul ei negru ca pana corbului, ochii căprui și încheieturile fine; spunea totul într-un fel care suna serios, nu aşa cum vorbeau băieții de la școală, ca și cum vorbele ar fi fost ceva care trebuia spus doar ca s-o convingă să-i lase să facă ce doreau. Avea o mașină mare, un Pontiac nou, cu bordul luminând ca o navă spațială și scaune de piele crem, ca unul. Ar fi putut să-l iubească pe bărbatul acela, credea ea, să-l iubească sincer și din toată inima. Dar el rămăsese în oraș numai câteva zile, apoi își văzuse de drum. Când îi spusese tatălui ei ce se întâmplase, acesta zisese că vrea să se ducă să-l caute, să-l facă să-și onoreze responsabilitățile. Dar ceea ce Jeanette știa și nu spunea era că Bill Reynolds era căsătorit, bărbat însurat; avea familie în Lincoln, tocmai în Nebraska. Îi arătase chiar și pozele băieților lui, ținute în portofel, doi băieți în uniforme de baseball, Bobby și Billy. Așa că, indiferent de câte ori întrebăse tatăl ei cine era bărbatul care-i făcuse asta, ea nu-i răspunse. Nu-i zisese nici măcar numele bărbatului.

Și adevărul era că n-o deranja nimic din toate astea, nu tocmai: nici sarcina, care fusese ușoară până la sfârșit, nici nașterea propriu-zisă, care fusese neplăcută, dar rapidă, nici, mai ales, faptul de a avea un copil, pe mica sa Amy. Ca să-i arate lui Jeanette că se hotărâse s-o ierte, tatăl îi dăduse fostul dormitor al fratelui ei pe post de cameră pentru copil și coborâse din pod vechiul pătuț de bebeluș, cel în care dormise chiar Jeanette cu ani în urmă; se dusese la Walmart cu Jeanette, în ultimele luni dinainte să se nasă Amy, să aleagă câteva lucruri de care era nevoie, cum ar fi niște pijamale, o cădiță din plastic și o jucărie cu tot felul de părți mobile, ca s-o agațe deasupra pătuțului. Citise o carte în care scria că bebelușii aveau nevoie de asemenea lucruri, obiecte la care să se uite, pentru ca micile lor creiere să se trezească și să înceapă să lucreze cum se cuvine. Încă de la început, Jeanette se gândise în totdeauna la copil ca la o „ea“, pentru că în adâncul inimii își dorea o fetiță, dar știa că nu era soiul de lucruri pe care să le spui oricui, nici măcar ție însăși. Făcuse o ecografie la un spital din

Cedar Falls și o întrebăse pe femeie, o doamnă într-un halat înflorat care plimba lopătică de plastic peste abdomenul lui Jeanette, dacă îi putea spune ce era; dar femeia râsese, uitându-se la imaginile de pe televizor ale copilului lui Jeanette dormind înăuntru ei și răspunse: *Drăguțo, copilul asta-i rușinos. Uneori poți să-ți dai seama, alteori nu, iar asta-i una din dățile când nu poți*. Așa că Jeanette nu știa, ceea ce, trăsese concluzia, n-o deranja cătușii de puțin și, după ce ea și tatăl ei goliseră camera fratelui și dăduseră jos vechile fanioane și afișe – Jose Canseco, o formație de muzică numită Killer Picnic, Bud Girls – și văzuseră cât de decolorați și de plini de lovitură erau pereții, o vopsiseră într-o culoare pe care eticheta de pe cutie o numea „Ora visului“, care era cumva atât roz, cât și bleu în același timp – bună indiferent ce se nimerea să fie copilul. Tatăl ei pusese un chenar de tapet de-a lungul marginii tavanului, un model repetitiv cu rațe bălăcindu-se într-o băltoacă, și curățase un balansoar vechi, din lemn de arțar, pe care-l găsise la sala de licitații, așa încât, când Jeanette avea să aducă fetiță acasă, să aibă un loc în care să se așeze și s-o țină în brațe.

Copilul se născu în vară – fetiță pe care și-o dorise și căreia îi dădu numele de Amy Harper Bellafonte; nu părea să aibă vreun rost să folosească numele de Reynolds, numele de familie al unui bărbat pe care Jeanette bănuia că n-avea să-l mai vadă niciodată și, acum că o avea pe Amy, nici nu mai voia să-l vadă. Iar Bellafonte era cel mai bun nume pe care-l putea avea. Însemna „fântână frumoasă“ și chiar asta era Amy. Jeanette îi dădea să mănânce, o legăna și o schimba, iar când Amy plângea în toiul nopții pentru că era udă sau flămândă sau pentru că nu-i plăcea întunericul, Jeanette se împleticea pe hol până în camera fetiței, indiferent că era ceasul sau că de obositoare se simțea după lucrul la Cutie, o lăua în brațe și-i spunea că e lângă ea, că avea să fie mereu lângă ea – plângi și o să vin în fugă, asta-i înțelegerea între noi, între tine și mine, pentru totdeauna, mica mea Amy Harper Bellafonte. Și o ținea în brațe și-o legăna până când zorii începeau să albească storurile și se auzeau păsările cântând pe ramurile copacilor de afară.

Apoi Amy împlini trei ani, iar Jeanette rămase singură. Tatăl ei murise, un atac de inimă, și spuseseră, sau de apoplexie. Nu era genul de lucru pe care să fie nevoie să-l verifice cineva. Orice-ar fi fost, îl lovi devreme într-o dimineață de iarnă, în timp ce mergea spre camion, să se ducă la lucru, la ascensor; avu doar atâtă timp cât să pună cafeaua pe aripa camionului, înainte să se prăbușească și să moară, fără să verse niciun strop. Ea avea încă slujba de la Cutie, dar banii nu-i mai ajungeau acum, nici pentru Amy, nici pentru nimic altceva, iar fratele, înrolat în Marină, nu-i răspundea la scrisori. *Dumnezeu a inventat Iowa*, zicea el mereu, *pentru ca oamenii să poată pleca de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată*. Și-atunci ce avea să facă ea de una singură?

Apoi, într-o zi, un bărbat veni la cină. Era Bill Reynolds. Se schimbase oarecum și nu în bine. Bill Reynolds pe care și-l aducea ea aminte – și trebuia să recunoască faptul că se gândeau încă la el din când în când, în cea mai mare parte la lucruri mărunte, ca de pildă felul în care părul nisipiu îi flutura pe frunte când vorbea sau cum sufla în cafea înainte de a sorbi, chiar și când nu mai era fierbinte – avea ceva, un fel de lumină caldă în interior, de care voiai să te apropiei. Îi amintea de bețișoarele acelea din plastic pe care le frângai pentru ca lichidul dinăuntru să le facă să lumineze. Cel de acum era același om, dar lumina dispăruse. Arăta mai bătrân, mai slab. Observă că nu se bărbierise și nu-și pieptănase părul, care era unsuros și zburlit în toate părțile, și nu purta un tricot cu guler, bine călcat, ca înainte, ci doar o bluză de lucru obișnuită, precum cele pe care le purtase tatăl ei, nebăgată în pantaloni și pătată la subrat. Arăta ca și cum și-ar fi petrecut toată noaptea afară, în bătaia vântului, sau undeva într-o mașină. L-a zărit în ușă făcându-i semn și ea îl urmă într-un separeu din spatele sălii.

– Ce faci aici?

– Am părăsit-o, răsunse Bill.

Fata simți miros de bere din răsuflarea lui, dar și de transpirație și de haine murdare.

– Am terminat cu toate, Jeanette. Mi-am părăsit nevasta. Sunt un om liber.

– Ai mers cu mașina atâtă drum ca să-mi spui asta?

– M-am gândit la tine.

Își drese glasul.

– Mult. M-am gândit la noi.

– Care noi? Nu există niciun noi. Nu poți să vii pur și simplu și să zici că te-ai gândit la noi.

Bărbatul își îndreptă spatele.

– Ei bine, asta fac. Asta fac chiar în clipa asta.

– E aglomerat aici, nu vezi? Nu putem sta la discuții. O să trebuiască să comanzi ceva.

– Bine, răsunse el, dar nu se uită la meniul de pe perete, rămase doar cu ochii atinții asupra ei. O să iau un cheeseburger. Un cheeseburger și o coca-cola.

În timp ce nota comanda și cuvintele pluteau prin fața ochilor ei, își dădu seama că începuse să plângă. Se simțea de parcă n-ar mai fi dormit de o lună, de un an. Existase o vreme când voise să facă ceva cu viața ei – să se tundă, poate, să-și ia diploma, să deschidă un mic magazin, să se mute într-un oraș adevărat, ca Chicago sau Des Moines, să închirieze un apartament, să-și facă prieteni. Se imagina stând într-un restaurant, o cafenea, dar una drăguță; era toamnă și frig afară, iar ea era singură la o măsuță largă fereastră, citind o carte. Pe masă se afla o cană aburindă de ceai. Se uita pe fereastră la oamenii de pe stradă, din orașul în care se afla, zorind încoace și-ncolo în haine groase și pălării, ca și propria ei imagine, reflectată în geam, plutind pe deasupra imaginii tuturor oamenilor de afară. Dar în timp ce stătea acolo, aceste idei păreau să aparțină unei cu totul alte persoane. Acum exista Amy, care mai tot timpul era răcită sau avea un virus la stomac, căpătat la grădinița plină deșobolani unde-și petreceea ziua în timp ce Jeanette lucra la Cutie. Și tatăl ei murise așa, pur și simplu, atât de repede de parcă ar fi ieșit la o scurtă plimbare și nu una lungă de patru ani.

– De ce-mi faci asta?

El o privi adânc în ochi și îi atinse mâna.

– Hai să ne vedem mai târziu. Te rog.

Sfârși prin a locui în aceeași casă cu ea și cu Amy. N-ar fi putut spune dacă ea îl invitase să stea sau doar se întâmplase, cumva. Oricum, ajunse foarte repede să-i pară rău. Acest Bill Reynolds; cine era el în realitate? Își părăsise soția și băieții, Bobby și Billy, în costumele lor de baseball, tocmai în Nebraska. Pontiacul dispăruse și nici nu avea slujbă; se terminase și cu asta. Așa cum mergea economia, explică el, nimeni nu mai cumpăra nici cel mai mic lucru. Spunea că avea un plan, dar singurul plan pe care-l vedea ea părea să-l includă pe el stând în casă fără să facă nimic pentru Amy, nici măcar să spele vasele de la micul dejun, în timp ce ea lucra toată ziua la Cutie. O lovi prima oară la trei luni după ce se mutase la ea; era beat și, imediat după aceea, izbucni în plâns și repetă la nesfârșit cât de rău îi pare. Se lăsa în genunchi, smiorcându-se, ca și cum ea i-ar fi făcut ceva *lui*. Trebuia să înțeleagă și ea, zicea el, cât de greu era totul, toate schimbările din viața lui însemnau mai mult decât putea suporta un om, oricare om. O iubea, îi părea rău, n-avea să mai întâmple niciodată aşa ceva. *Jura*. Nu față de ea și nici față de Amy. Și până la urmă, Jeanette își auzi propria voce zicând că și ei îi părea rău.

O lovise din cauza banilor; când veni iarna și ea nu mai avu destui bani în contul curent ca să-l plătească pe omul cu combustibilul pentru încălzire, o lovi din nou.

- La naiba, femeie! Nu-ți dai seama că am necazuri aici?

Ea stătea pe podeaua bucătăriei, ținând mâna la cap. O lovise destul de tare ca s-o trântească pe jos. Ce ironie! Cum zăcea aşa întinsă pe gresie, văzu cât de murdară era aceasta, îmbâcsită și pătată, cu cocoloașe de praf și cine știe ce altceva, adunat pe sub dulapuri, acolo unde nu-l puteai vedea de sus. Jumătate din mințea ei observa asta, în timp ce jumătatea cealaltă spunea: Nu gândești corect, Jeanette! Bill te-a lovit și ți-a deranjat ceva la cap, aşa că acum îți faci griji pentru praf. Se întâmpla ceva nostrim și cu felul în care sună lumea. Amy se uita la televizor la etaj, la micul aparat din camera ei, dar Jeanette auzea de parcă ar fi mers în capul ei, Barney dinosaurel violet și un cântecel despre spălatul pe dinți; și apoi, de departe, se auzi sunetul camionului pentru

■ TRANSFORMAREA

combustibil demarând, cu motorul scrâșnind în timp ce ieșea de pe alei și pornea pe drumul local.

- *Nu-i casa ta!* exclamă ea.
- *Ai dreptate.*

Bill luă o sticlă de Old Crow de pe marginea chiuvetei și turnă puțin într-un borcan gol de jeleuri, deși era numai zece dimineață. Se așeză la masă, dar nu încrucișă picioarele ca atunci când voia să stea comod.

- *Nici petrolul nu-i al meu.*

Jeanette se rostogoli și încercă să se ridice în picioare, dar nu reușești. Îl privi cum bea.

- *Ieși afară!*

El râse, clătinând din cap, și luă o înghițitură de whisky.

- *E amuzant că-mi zici asta de pe podea, aşa cum ești.*
- *Vorbesc serios. Ieși afară!*

Amy intră în încăpere. Ținea în brațe iepurașul de plus, pe care încă îl căra cu ea peste tot, și purta o salopetă, cea bună, pe care Jeanette i-o cumpărase de la magazinul fabricii OshKosh B'Gosh și care avea căpșuni brodate pe pieptar. Una dintre bretele se desfăcuse și-i flutura în talie. Jeanette își dădu seama că Amy trebuie să fi făcut singură asta, pentru că avea nevoie să meargă la baie.

- *De ce ești pe jos, mama?*
- *N-am nimic, puișor.*

Se ridică în picioare ca să-i arate. Urechea dreaptă îi țiuia puțin, ca într-un desen animat cu păsări zburându-i în jurul capului. Văzu că avea și un pic de sânge pe mâna; nu știa de unde se alesește cu asta. O luă în brațe pe Amy și făcu tot ce putea ca să zâmbească.

- *Vezi? Mama s-a împiedicat doar, asta-i tot. Ai nevoie la baie, puișor? Ai nevoie la oliță?*

- *Uită-te la tine!* zicea Bill. *Ia uită-te puțin în oglindă!*

Clătină iar din cap și sorbi din pahar.

- *Femeie proastă! Probabil că nici nu-i a mea.*

- *Mama, continuă fetița și arătă cu degetul, te-ai tăiat. Ai o tăietură la nas.*

„Citiți această carte și toată lumea obișnuită va dispărea.”

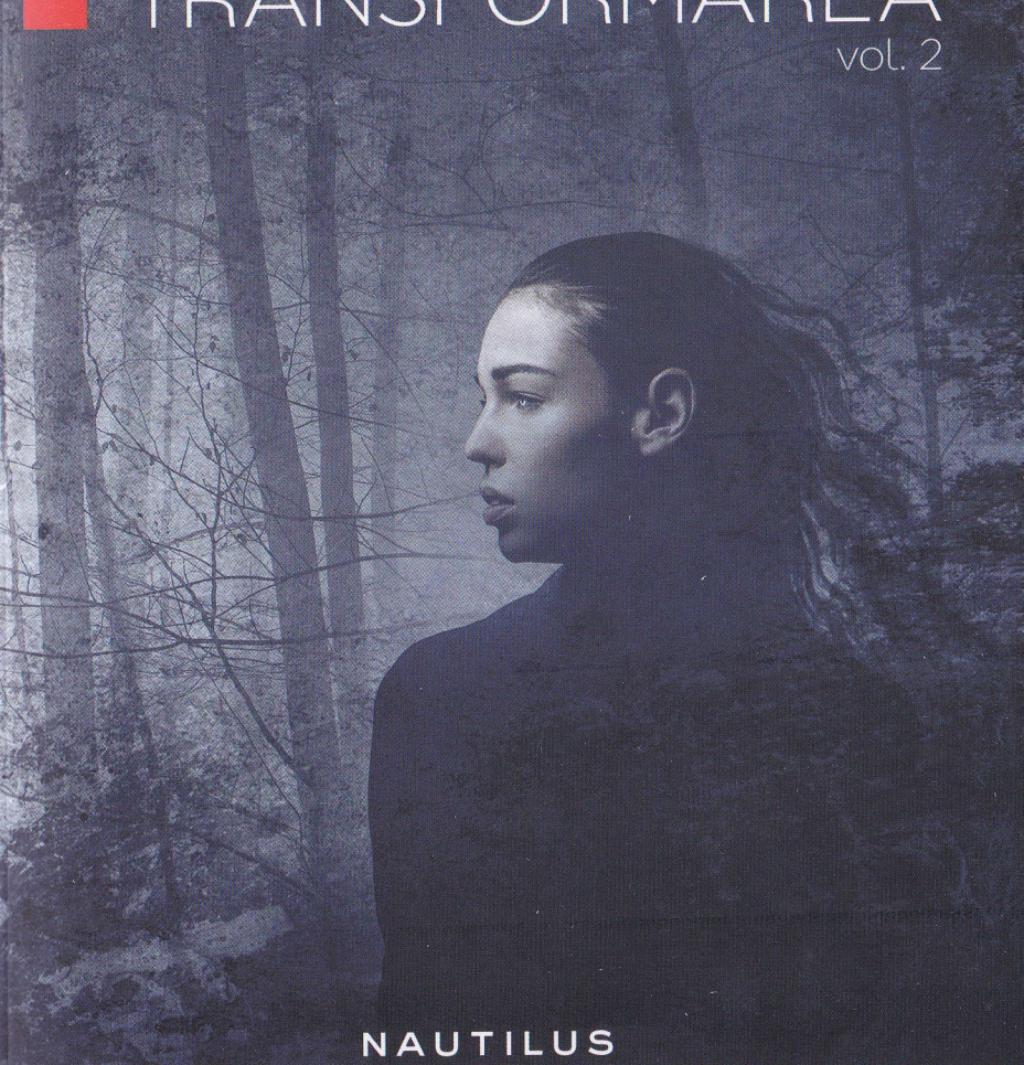
RO

STEPHEN KING

JUSTIN CRONIN

TRANSFORMAREA

vol. 2

NAUTILUS

Respect pentru oameni și cărți

JUSTIN CRONIN

■ TRANSFORMAREA

vol. 2

Traducere din limba engleză

ȘTEFAN GHIDOVEANU

CRISTINA GHIDOVEANU

ANDREEA FLORESCU

JUSTIN CRONIN s-a născut în New England în 1968. A studiat la Harvard University. A ținut cursuri de scriere creativă la Universitatea La Salle din Philadelphia până în 2003 și a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câștigat PEN/Hemingway Award și Premiul Stephen Crane. Romanul *Transformarea* (*The Passage*), publicat în 2010, s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor și a devenit repede bestseller *New York Times*. Seria omonimă a continuat cu *The Twelve* (2012) și *The City of Mirrors* (2016), în pregătire la Editura Nemira.

NEMIRA

Coperta: Ana NICOLAU, Cristian FLORESCU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRONIN, JUSTIN

Transformarea / Justin Cronin ; trad. din lb engleză: Ștefan Ghidoveanu,
Cristina Ghidoveanu, Andreea Florescu.

- București: Nemira Publishing House, 2017
2 vol
ISBN 978-606-758-906-1
Vol. 2. - 2017. - ISBN 978-606-758-972-6

I. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)
II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
III Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Justin Cronin
THE PASSAGE

Copyright © 2010 by Justin Cronin

© Nemira, 2017

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DÉRZSI

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EUROBUSINESS

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-972-6

PARTEA A V-A

FATA DE NICĂIERI

„Tie, cel care nu-și aduce aminte
Să faci trecerea către lumea de dincolo,
Îți spun că vei vorbi din nou: tot ce
Se întoarce din uitare se-ntoarce
Să-și găsească vocea.“

LOUISE GLÜCK, *Irisul sălbatic*

A-VIA RETRAT

DATA DE MICAIERI

multumesc, îi doară înțelept

Jurnalul pazei

Vara anului 92

Ziua 51: Niciun semn.

Ziua 52: Niciun semn.

Ziua 53: Niciun semn.

Ziua 54: Niciun semn.

Ziua 55: Niciun semn.

Ziua 56: Niciun semn.

Ziua 57: Peter Jaxon postat la PT 1 (M: Theo Jaxon). Niciun semn.

Ziua 58: Niciun semn.

Ziua 59: Niciun semn.

Ziua 60: Niciun semn.

În această perioadă: 0 contacte. Niciun suflet ucis sau răpit. Post de căpitan secund eliberat (T. Jaxon, decedat) oferit lui Sanjay Patal.

Prezentat respectuos Administrației,
S.C. Ramirez, prim căpitan

Începutul celei de-a opta dimineți: ochii lui Peter se deschiseră brusc la auzul turmei care venea pe cărare.

Își aminti că se gândise, la puțină vreme după miezul nopții: *Numai câteva minute. Să stau jos numai câteva minute, să-mi adun puterile.* Dar în clipa în care-și îngăduia să se așeze, proptindu-și spatele de meterez, și-și rezema capul ostenit de brațele încrucișate, somnul îl lua numădecăteni și cărti

– Bun, ești treaz!

Lish se uita de sus la el. Peter se frecă la ochi și se ridică, acceptând fără să comenteze bidonul cu apă pe care i-l întindea ea. Își simțea membrele greoale și lente, ca și cum oasele i-ar fi fost înlocuite cu tuburi cu lichid clipocitor. Luă o înghițitură de apă călduță și privi peste meterez. Dincolo de linia focului, o ceată slabă se înălța încet de pe dealuri.

– Cât timp am dormit?

Alicia își îndreptă umerii.

– Las-o baltă! Ai stat treaz șapte nopți la rând. Așa cum stau lucrurile, n-aveai ce căuta aici afară. Oricine spune altceva n-are decât să-mi spună în față.

Sună Clopotul de Dimineață. Peter și Alicia priviră în tăcere cum porțile începură să se retragă în locașurile lor. Turma, agitată și gata de drum, se revărsă în afara zidurilor.

– Du-te acasă și culcă-te, îl sfătuia Alicia, în timp ce echipele de exploatare forestieră se pregăteau să plece. Poți să-ți faci mai târziu griji în legătură cu Piatra.

– Am de gând să-l aştept.

Tânără își fixă ochii pe chipul lui.

– Peter... Au trecut șapte nopți. Du-te acasă!

Fură întrerupți de sunetul pașilor celor care urcau scara. Hollis Wilson se cățără pe metereze și se uită la cei doi, încruntat.

– Te retragi, Peter?

– Postul e al tău, replică Alicia. Noi am terminat aici.

– Am zis că rămân.

Începea schimbul de zi. Încă doi Paznici urcară pe scară, Gar Phillips și Vivian Chou. Gar îi povestea, iar Vivian râdea la vorbele lui, dar când îi văzură pe cei trei stând acolo, tăcură și porniră grăbiți de-a lungul meterezului.

– Ascultă, vorbi Hollis, dacă vrei să preieci tura mea, n-am nimic împotriva. Dar sunt ofițerul de serviciu, aşa că o să trebuie să-i spun lui Soo.

– Nu, nu vrea! răspunse Alicia. Vorbesc serios, Peter. Nu e o rugămintă. Hollis n-o să zică, dar eu da. Du-te-acasă!

Imboldul de a protesta se înteță înăuntrul lui. Dar în timp ce deschidea gura să vorbească, fu izbit de o răbufnire de durere care-l paraliză, silindu-l să capiteze. Alicia avea dreptate. Se terminase; Theo nu mai era. Ar fi trebuit să se simtă ușurat, dar nu simțea decât epuizare – o sfârșeală în oase care mergea atât de adânc, încât se simțea de parcă ar fi urmat s-o târască după el pentru tot restul vieții, ca pe un lanț. Avu nevoie de toată puterea doar ca să-și ridice arbaleta de pe jos.

– Îmi pare rău de fratele tău, Peter, continuă Hollis. Cred că pot spune asta acum, când au trecut șapte nopți.

– Mulțumesc, Hollis.

– Bănuiesc că asta te face membru al Gospodăriei, nu?

Peter nu se prea gândise la asta. Presupunea că da. Verișoarele lui, Dana și Leigh, erau amândouă mai în vîrstă decât el, dar Dana renunțase să profite de ocazie când tatăl lui Peter își dăduse demisia, și se îndoia că Leigh ar fi fost interesată de slujba asta, acum, cu un bebeluș de care trebuia să aibă grijă în Refugiu.

– Așa cred.

– Păi, hm, felicitări!

Hollis ridică stângaci din umeri.

– Sună caraghios, dar știi ce vreau să spun.

Nu spusese nimănui despre fată, nici măcar Aliciei, care s-ar fi putut chiar să-l creadă.

Distanța de la acoperișul mallului până la sol fusese mai mică decât crezuse Peter. Nu reușise să detecteze, aşa cum o făcuse Alicia de dedesubt, cât de sus se îngrămadise nisipul la baza clădirii – o dună înaltă, abruptă, care absorbise impactul căderii când se rostogolise pe ea cu capul înainte. Strângând încă toporul în mâna, se urcase în spinarea lui Omega, la spatele Aliciei; abia când

se văzură scăpați dincolo de Banning și putură să tragă concluzia rezonabilă că nu-i urmărea nimeni, cei doi se minunară cum o scosese să la capăt și de ce nici caii nu erau morți.

Alicia și Caleb fugiseră din atrium prin bucătăria restaurantului. Aceasta era legată printr-un sir de holuri de o platformă de încărcare. Ușile mari ale halei erau înțepenite de rugină, dar una dintre ele era întredeschisă, atât cât să lase să treacă o rază subțire de lumină. Folosind o bucată de țeavă pe post de pârghie, cei doi reușiseră să-o deschidă cu forță, suficient cât să se strecoare prin ea. Se rostogoliseră în lumina soarelui și se treziseră în partea dinspre sud a mallului. Atunci zăriseră doi dintre cai, păscând fără să le pese de ce se afla în jur, într-un desis de ierburi înalte. Alicei nu-i venise să credă că aveau un asemenea noroc. Ea și Caleb făceau un tur în jurul clădirii când Tânărul auzise trapa trântindu-se și-l văzuse pe Peter pe marginea acoperișului.

– De ce n-ați plecat pur și simplu când ați văzut caii? o întrebă Peter.

Se opriseră să adape animalele pe drumul centralei electrice, nu departe de locul unde văzuse viralul în copaci, în urmă cu șase zile. Aveau numai conținutul bidoanelor, dar după ce fiecare băuse câte puțin, turnaseră ce mai rămăsese în căușul palmelor și lăsaseră caii să lingă. Cotul însângerat al lui Peter era înfășurat într-un bandaj tăiat din jachetă; rana nu era adâncă, dar avea probabil nevoie de cusături.

– Nu stau să mă gândesc prea mult la lucrurile astea, Peter.

Vocea Alicei era tăioasă; se întrebă dacă o jignise.

– Părea să fie cel mai bun lucru de făcut, și chiar a fost.

Atunci i-ar fi putut spune despre fată. Și totuși șovăise, simțind că momentul trecuse. O fată singură și ceea ce făcuse sub carusel, acoperindu-l cu propriul ei trup, privirea schimbăță între ei, sărutul pe obraz și ușa care se trântise brusc. Poate că, în febra momentului, își închipuise doar toate astea. Le spusese că găsise o casă a sărăilor. Punct.

Se întorsese și dăduseră peste o mare zarvă; trecuseră patru zile de când trebuiau să se întoarcă și era cât pe ce să fie declarați morți. La vestea întoarcerii lor, se adunase o mulțime la poartă.

■ TRANSFORMAREA

Leigh chiar leșinase înainte să apuce cineva să-i explice că Arlo nu murise, că rămăsese la Centrală. Peter nu-avusea inima să se ducă să-o caute pe Mausami în Refugiu ca să-i ducă vestea despre Theo. În orice caz, cineva avea să-i spună. Michael era acolo, la fel și Sara; ea fusese cea care-i spălase și-i cususe cotul în timp ce stătea pe o piatră, tresăring de durere și simțindu-se dezamăgit că amorțeala ca într-o transă provocată de pierderea fratelui său nu se aplică și la coaserea pielii cu un ac. Îl pansase cu un bandaj potrivit, îl îmbrățișase repede și izbucnise în lacrimi. Apoi, pe măsură ce se lăsa întunericul, mulțimea se împrăștiase, făcându-i loc să treacă, și, când începu să sună Al Doilea Clopot, Peter urcase pe metereze, să-și aștepte fratele ca să-i ofere Îndurarea.

O lăsa pe Alicia la picioarele scării, promițând că o să plece acasă să se culce. Dar acasă era ultimul loc în care voia să se ducă. Numai câțiva dintre bărbații necăsătoriți mai foloseau cazărmile; locul acela era murdar și duhnea la fel de rău ca în centrala electrică. Acolo avea să fie locuința lui Peter de acum înainte. Avea nevoie de câteva lucruri din casă, asta era tot.

Săratele dimineții îi încălzea deja umerii când ajunse la casă, o cabană cu cinci camere, cu fațada spre Poiana din Răsărit. Era singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată Peter de când ieșise din Refugiu; după moartea mamei lor, el și cu Theo nu făcuseră mare lucru aici în afara de a dormi. Cu siguranță nu făcuseră mare lucru ca să păstreze curătenia. Pe Peter îl irita tot timpul harabura – vase îngrămadite în chiuvetă, haine pe podea, toate su-prafețele lipicioase de murdărie – și totuși nu reușise niciodată să facă ceva în privința asta. Mama lor fusese cât se poate de ordonată și întreținuse bine casa – podelele spălate și covoarele bătute, semineul maturat de cenușă, bucătăria fără resturi. Erau două dormitoare la parter, în care dormeau el și cu Theo, și unul, în care părinții lui se cuibăreau sub streșini, la etaj. Peter se duse în camera lui și îndesă într-un rucsac îmbrăcămintă pentru câteva zile; avea să se uite prin lucrurile lui Theo mai târziu, ca să se hotărască ce să păstreze pentru el înainte de a căra restul la Magazie, unde hainele

și încălțăminte fratei său aveau să fie triate și depozitate, așteptând redistribuirea în rândurile Coloniei la Alocare. Theo se ocupase de această corvoadă după moartea mamei lor, știind că Peter nu putea; într-o zi de iarnă, aproape un an mai târziu, Peter văzuse o femeie – Gloria Patal – purtând o eșarfă pe care o recunoscuse. Gloria se afla la galantarele Pieței, aranjând niște borcane cu miere. Eșarfa, cu capătul ei cu franjuri, era neîndoelnic a mamei lui. Peter fusese atât de tulburat încât țășnise afară, ca și cum ar fi fugit de la scena unui delict în care era implicat.

Termină de împachetat și intră în încăperea principală a casei, o combinație de bucătărie și cameră de locuit, sub bârne rămase la vedere. Soba nu mai fusese aprinsă de câteva luni; grămadă de lemn din spatele casei era probabil deja cuib de șoareci. Fiecare suprafață din cameră era acoperită cu un strat lipicios de praf. Ca și cum n-ar mai fi locuit nimeni aici. Ei, își zise el, bănuiesc că nu mai locuiește.

Un ultim impuls îl duse la etaj, în dormitorul părinților. Sertarele măsuței de toaletă erau goale, saltea veche, fără așternuturi, rafturile pustii, în afară de un filigran de pânze de păianjen care se legănară în aerul mișcător când deschise ușa. Mica noptieră pe care mama lui ținea un pahar cu apă și ochelarii – singurul lucru de-ale ei pe care lui Peter i-ar fi plăcut să-l păstreze, dar nu fusese posibil; o pereche bună de ochelari valora o întreagă cotă-parte – era presărată cu pete fantomatice. Nimici nu mai deschisese ferestrele de luni întregi; aerul din încăpere era închis și alterat, încă un lucru pe care Peter îl compromisese cu neglijența sa. Acesta era adevărul: avea sentimentul că nu le acordase atenția cuvenită și că-i dezamăgise pe toți.

Își scoase rucsacul în arșița crescândă a dimineții. De peste tot în jurul lui veneau zgomotele activității: tropotul și nechezatul cailor din grajduri, muzica răsunătoare a unui baros din atelierul de fierărie, strigătele schimbului de zi de la Zid și, când ajunse în Orașul Vechi, răsetele cristaline ale copiilor care se jucau în curtea Refugiu. Pauza de dimineată, când, pentru o oră plină de veselie, Profesoara îi lăsa pe toți să alerge liber, ca șoriceii; Peter își aminti

de o zi de iarnă, însorită și rece, și de un joc de ștafetă în care smulțese bățul, cu o ușurință miraculoasă, din mâinile unui băiat mult mai mare și mai solid – în amintirea lui era unul dintre frații Wilson – și reușise să-l păstreze până când Profesoara, bătând din palme și fluturându-și mâinile înmănușate, îi chemase pe toți înăuntru. Răceala tăioasă a aerului în plămâni și infățișarea aridă, cafenie a lumii pe timp de iarnă, aburul transpirației înălțându-i-se pe frunte și pură euforie fizică în timp ce îi fenta pe atacatorii săi și-și croia drum printre mâinile care încercau să-l apuce. Cât de viu se simțise! Peter își scormoni amintirile în căutarea fratei său – cu siguranță că Theo se aflase printre Micuți în acea dimineată de iarnă, făcuse parte din ceata care galopa –, dar nu reuși să-i detecteze prezența. Locul unde-ar fi trebuit să fie fratele lui era gol.

Ajuns apoi la arenele de antrenament. Trei gropi săpate în pământ, lungi de douăzeci de metri, cu peretei înalți de lut meniți să opreasă inevitabilele proiectile și săgeți rătăcite, lamele aruncate groaznic de prost. La capătul cel mai apropiat al tranșeei din mijloc, cinci noi recruți stăteau în poziție de drepti. Trei fete și doi băieți, cu vîrste cuprinse între nouă și treisprezece ani; în atitudinile rigide și chipurile încordate, Peter ctea aceeași seriozitate lipsită de efort pe care o simțise el când venise în arene, o dorință copleșitoare de a dovedi de ce este în stare. Theo era înaintea lui cu trei clase; își amintea dimineată în care fratele lui fusese ales ca Ștafetă, zâmbetul plin de mândrie când se întorsese și-și făcuse drum către Zid pentru prima oară. Gloria se răsfrângea asupra lui, dar Peter o simțise și el. Curând avea să urmeze și el.

În această dimineată, instructorul era verișoara lui Peter, Dana, fiica unchiului Willem. Era cu opt ani mai mare decât Peter și se retrăsese de la conducerea arenelor după nașterea primei sale fete, Ellie. Cea mai mică, Kat, era încă în Refugiu, dar Ellie ieșise cu un an în urmă și era unul dintre recruți, clasa întâi, înaltă pentru vîrstă ei și subțire ca mama ei, cu părul lung și negru împletit într-o coadă de Paznic.